

Jørgen Andersen: Jeg ved ikke, om bogtrykkernes pligt til at aflevere eksemplarer af periodiske skrifter til politiet er begrundet i en kongelig hankats udskøjelser, sådan som et dagblad skrev forleden, eller årsagen måske snarere skal søges i nervøsitet i datidens hofkredse, hvor smædeskrifter imod grevinde Danner var ved at tage overhånd efter pressecensuren ophævelse i 1848. Men jeg ved, at denne pligt i dag betragtes som et fortidslevn. uden mening. Det er et dagligt irritationsmoment, som besværer både bogtrykkerne og politiet med tidkrævende ulejlighed og ikke ubetydelige udgifter. Det ville glæde bogtrykkerstanden i almindelighed og politiet i særdeleshed, om ministeren og hans ministerium måtte være af samme opfattelse, således at dette levn fra enevældens tid ville kunne afskaffes. Personlig vil jeg med interesse lytte til ministerens svar.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg er ganske enig med hr. Jørgen Andersen i, at værdien af bestemmelsen om pligtsmæssig aflevering af periodiske skrifter — den findes jo i presselovens § 3 — ikke står i noget rimeligt forhold til det besvær, den volder bogtrykkerne, og til den administration, den medfører for politiet. Ophævelsen af straffelovens pornografibestemmelser har yderligere bidraget til at mindske denne bestemmelses betydning.

Spørgsmålet om ophævelse af bestemmelsen er i øvrigt tidligere rejst af en tjenestemand i politiet og senere af Københavns Bogtrykkerforening. I den anledning har justitsministeriet indhentet udtalelser herom fra de implicerede myndigheder, og der har fra alle sider været enighed om, at der ikke er grundlag for at opretholde afleveringspligten. Det initiativ, hr. Jørgen Andersen efterlyser, er derfor allerede taget, og jeg kan stille i udsigt, at bestemmelsen nu vil blive søgt ophævet.

Jørgen Andersen: Jeg takker ministeren for svaret, og jeg formoder, at alle involverede parter vil gøre det samme.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Lene Christensen* til justitsministeren:

„Vil ministeren oplyse, hvor langt det af ministeren nedsatte udvalg til ændring af den nuværende adoptionslov er kommet?“

Lene Christensen: I marts måned 1968 stillede jeg justitsministeren et spørgsmål i forbindelse med den finske dreng Jari's adoptions sag. Ministeren svarede mig, at når højeesteret havde talt, ville ministeren overveje, hvad man kunne gøre. I januar 1969, efter at højeesteret havde talt, spurgte jeg ministeren, om ministeren nu havde overvejet, hvad han ville gøre, og ministeren svarede mig meget positivt, at han havde bedt myndigheder og institutioner om udtalelser, for ministeren gav mig fuldstændig ret i, at der var mange ting, der burde ændres i den nuværende lov om adoption.

Nu vil jeg gerne spørge justitsministeren, hvor langt dette udvalg er kommet, og hvornår vi kan forvente et resultat. Det er efter min mening på tide, at dette bliver taget op. Vi ved, at problemerne strømmer ind med de mange udenlandske børn, der er på tale, og jeg mener heller ikke, at folketinget kan være tjent med, at de myndigheder, der skal arbejde med disse sager, ikke har en fuldstændig klar lovgivning at gå efter. Jeg mener, at vi behandler både myndighederne og de mennesker, der kommer i klemme, ilde fra dette folketings side, indtil vi har en ny adoptionslov.

Justitsministeren (Thestrup): Som bekendt har der fra flere sider været rejst spørgsmål om forskellige ændringer af adoptionsloven, bl. a. om begrænsning af adgangen for forældre til at tilbagekalde et samtykke til adoption og om tilvejebringelse af hjemmel til at gennemtvinge adoption på trods af forældrenes ønsker. Det er i hvert fald nogle af de vigtigste af de spørgsmål, der har været rejst.

Som jeg tidligere har oplyst, har justitsministeriet forelagt spørgsmålet om en ændring af adoptionsloven i de nævnte retninger for myndigheder og organisationer, der har med adoptions sager at gøre. Der er derimod ikke nedsat et udvalg til at overveje disse spørgsmål. Det fremgår imidlertid af de erklæringer, som nu er modtaget,